

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2022. október 6.(*)

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Hozzáadottértékadó (héta) – 2006/112/EK irányelv – Ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás – Adómentességek – A 135. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Hitelnyújtás – Szintetikus értékpapírosítási szerződés”

A C-250/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2021. április 21-én érkezett, 2020. október 27-i határozatával terjesztett elő

a **Szef Krajowej Administracji Skarbowej**

és

az **O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O S. A.**

közt folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, S. Rodin, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi és O. Spineanu-Matei (előadó) bírák,

főtanácsnok: L. Medina,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. március 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Szef Krajowej Administracji Skarbowej képviseletében B. Kołodziej, D. Pach és T. Wojciechowski,

– a lengyel kormány képviseletében A. Kramarczyk-Szałdowska és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Armenia, B. Sasinowska és M. Siekierzyńska, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. május 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadórendszerl szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 135. cikke (1) bekezdése b) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Szeł Krajowej Administracji Skarbowej (nemzeti adóhatóság vezetje, Lengyelország; a továbbiakban: adóhatóság) és az O. Fundusz Inwestycyjny Zamknity reprezentowany przez O S. A. (a továbbiakban: O. alap) között egy faktoring szerződésnek a hozzáadottértékadó (héa) alóli mentesség szempontjából történ minősítés tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették el.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja elírja:

„A HÉA hatálya alá a következ ügyletek tartoznak:

[...]

c) egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás”

4 Ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése a következéppen rendelkezik:

„»Szolgáltatásnyújtás« minden olyan tevékenység, amely nem minősül termékértékesítésnek.”

5 Az említett irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a következ ügyleteket:

[...]

b) hitelnyújtás és közvetítés, valamint a hiteleknek a hitelező által történ kezelése”

A nemzeti jog

A héatörvény

6 A 2004. március 11-i ustawa o podatku od towarów i usług (a termékeket és a szolgáltatásokat terhelő adóról szóló törvény; Dz. U. 2004., 54. szám, 535. alszám) alapeljárásban alkalmazandó változatának (a továbbiakban: héatörvény) 43. cikke (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Adómentes:

[...]

38) hitel vagy pénzkölcsönnyújtás és közvetítés, valamint a hiteleknek vagy kölcsönöknek a hitelező, illetve kölcsönadó által történ kezelése;

39) pénzügyi és biztosítási ügyletekkel kapcsolatos biztosítékok és garanciák nyújtásával kapcsolatos szolgáltatások, valamint az ezzel kapcsolatos közvetítési szolgáltatások

hitelgaranciák, továbbá a hitelbiztosítékok kölcsönadó által történő kezelése;

[...]"

A befektetési alapokról és az alternatív befektetési alapok kezeléséről szóló törvény

7 A 2004. május 27-ii ustawa o funduszach inwestycyjnych i zarzadzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (a befektetési alapokról és az alternatív befektetési alapok kezeléséről szóló törvény) (Dz. U 2004., 146. szám, 1546. alszám) alapügyre alkalmazandó változata 183. cikkének (4) bekezdése a következőket írja elő:

„Értékpapírosítást kezdeményező vagy értékpapírosított követelés jogosultja által a követelések meghatározott halmazából vagy meghatározott követelések alapján kapott valamennyi pénzüsszeg alap részére történő kifizetéséről szóló szerződésnek (szintetikus értékpapírosítási szerződés) e jogalanyok részéről az alap részére a következők kifizetésére vonatkozó kötelezettségét kell tartalmaznia:

- 1) az értékpapírosított követelésekből származó hozam teljes egészében;
- 2) az értékpapírosított követelésekből származó tőkeösszegek;
- 3) az értékpapírosított követelések biztosítékainak érvényesítésével elért összegek, abban az esetben, ha az értékpapírosítást kezdeményező vagy az értékpapírosított követelés jogosultja követeléseinek kielégítésére a biztosítékok érvényesítésével került sor.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 Az O. alap a befektetési alapokról és az alternatív befektetési alapok kezeléséről szóló törvény alapügyre alkalmazandó változata 183. és azt követő cikkei értelmében vett nem szabványosított értékpapírosítási alap. Mivel a bankokkal vagy befektetési alapokkal szintetikus értékpapírosítási szerződések megkötését tervezte, a lengyel pénzügyminiszterhez adójogi állásfoglalás iránti kérelmet intézett, amely a héatörvény 43. cikke (1) bekezdése 38. és 39. pontjának értelmezésére irányult annak megállapítása érdekében, hogy az általa kibocsátóként a fenti szerződések alapján nyújtandó szolgáltatások e rendelkezés alapján mentesülhetnek-e a hía alól.

9 Az O. alap szerint a szintetikus értékpapírosítási szerződés megkötésével a kezdeményező fél kötelezettséget vállal arra, hogy az e szerződésben meghatározott követelésekből származó valamennyi hozamot átruházza a kibocsátóra a szerződésben kikötött pénzügyi hozzájárulásért, amelyet ez utóbbitól az említett szerződés megkötésétől kezdve kap. A hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok a kezdeményező eszközei között maradnak. A kezdeményezőnek fizetett pénzügyi hozzájárulás és a kibocsátó által a szerződés időtartama alatt kapott összeg közötti különbség képezi ez utóbbi díjazását. Az értékpapírosítás mechanizmusa tehát kettős funkciót tölt be, nevezetesen egyrészt a hiteleszközét, mivel a kezdeményező előzetesen készpénzhez jut az érintett követelésekből származó hozamnak a kibocsátó részére való átutalására vonatkozó kötelezettségvállalása ellenében, másrészt pedig a kockázatfedezet szerepét, mivel e készpénz mentesül az említett követelésekhez kapcsolódó hitelkockázattól.

10 Következésképpen az O. alap véleménye szerint az értékpapírosítási szerződések címén nyújtott szolgáltatások a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 38. és 39. pontja alapján mentesek a hía alól, akár a hitelszerződésekhez hasonló pénzügyi eszközökként, akár mint az adósok fizetéseképtelensége kockázatának kezelésével kapcsolatos szolgáltatásokként.

11 A 2015. december 30-ii adójogi állásfoglalással a pénzügyminiszter ezzel szemben egyrészt

úgy ítélte meg, hogy az értékpapírosítási szerződés nem tekinthető hitelmegállapodásnak, mivel először is a szerződés tárgyát képező követelés a kezdeményező vagyoni eszközei között marad, másodsor pedig az értékpapírosítási szerződés – a hitelmegállapodással ellentétben – tartalmazza azon pénzeszközök eredetének egyértelmű leírását, amelyek a kibocsátó kielégítését szolgálják, harmadszor pedig az adós fizetése képtelensége esetén a kibocsátónak nem áll fenn követelése a kezdeményezővel szemben a kielégítetlen összegek megtérítésére. Ennélfogva az olyan értékpapírosítási szerződés, amelynek tárgya a meghatározott követelésekben való részesedés joga, amelyek átruházására a kezdeményező fél kötelezettséget vállal, nem képez a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 38. pontjában foglaltakhoz hasonló tevékenységeket.

12 Másrészt a lengyel pénzügyminiszter véleménye szerint, a kibocsátó a szolgáltatásainak nyújtásával, nem kerül sor semmilyen óvadék, garancia vagy egyéb biztosíték nyújtására a kezdeményező javára, így az előbbi tevékenységei nem tartoznak a héatörvény 43. cikke (1) bekezdése 39. pontjának hatálya alá sem.

13 Következésképpen a lengyel pénzügyminiszter szerint az O. alap által az adójogi állásfoglalás iránti kérelmében leírt ügyletek nem tartoznak a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 38. és 39. pontjában előírt egyik héamentesség hatálya alá sem, és azokat a 23%-os általános adómérték terheli.

14 Az O. alap a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási bíróság, Lengyelország) előtt keresetet indított a 2015. december 30-ai adójogi állásfoglalással szemben.

15 2017. május 25-ai ítéletével e bíróság hatályon kívül helyezte ezt az állásfoglalást. E bíróság úgy ítélte meg, hogy az értékpapírosítási szerződés a hitelszerződésekhez hasonló pénzügyi eszköznek minősül, amelynek elsődleges tárgya a kezdeményező finanszírozása, és biztosítja ez utóbbi számára a tőkéhez való azonnali hozzáférést az annak megtérítésére irányuló kötelezettséggel. Az a tény, hogy a követelés a kezdeményező vagyoni eszközei között marad, nem releváns a szerződés gazdasági célja szempontjából. A tőke kezdeményező részére való biztosítása ellenében a kibocsátót az érintett tőke összegét meghaladó hozam formájában gazdasági előnyben részesítik. Az ilyen ügylet héamentes a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 38. pontja alapján, mivel rendelkezik a hitelnyújtás lényeges jellemzőivel. Ezzel szemben, amennyiben az értékpapírosítási szerződés értelmében a kezdeményező javára semmilyen óvadékot, garanciát vagy egyéb biztosítékot nem nyújtanak, a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 39. pontjában előírt adómentesség a jelen ügyben nem alkalmazható.

16 Az adóhatóság fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Naczelny Sąd Administracyjnyhoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország).

17 E bíróság pontosítja, hogy a héatörvény 43. cikke (1) bekezdésének 38. pontja ülteti át a lengyel jogba a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

18 Szerinte gazdasági szempontból az olyan értékpapírosítási szerződés, mint amelyről az alapügyben szó van, olyan finanszírozási szolgáltatásnak minősül, amelynek alapvető célja az, hogy biztosítsa a kezdeményező számára a rendelkezésére bocsátott pénzeszközök felhasználását annak fejében, hogy az érintett követelésekből származó hozamok értékének megfelelő összeget átruházza a kibocsátóra. Az értékpapírosítási szerződés tehát hasonló a hitelszerződéshez, amellyel az adós pénzeszközhöz jut a hitelezőtől, amelyeket saját céljaira használhat fel, és kötelezettséget vállal arra, hogy azokat a szerződés időtartama alatt visszafizeti. A hitelezőhöz hasonlóan az értékpapírosító a folyósított finanszírozás mellett pénzáramlás formájában hozzájut az érintett tőkének meghaladó hozamhoz.

19 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozik, hogy az értékpapírosítási szerződés bizonyos sajátosságokat mutat, amelyek megkülönböztetik azt a hitelszerződéstől, és amelyeket a lengyel pénzügyminiszter az adójogi állásfoglalásban lényegében kiemelt. A kérdést előterjesztő bíróság ennél fogva arra keresi a választ, hogy e sajátosságok olyan jellegűek-e, hogy megakadályozzák, hogy a szerződések a héa szempontjából „hitelmegállapodásoknak” minősüljenek.

20 E körülmények között a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [héairányelv] 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy az e rendelkezésben a hitelnyújtásra, hitelközvetítésre vagy hitelkezelésre vonatkozó ügyletek esetében biztosított adómentességet az alapeljáráásban leírt szintetikus értékpapírosítási szerződésre is alkalmazni kell?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

21 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy bár az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés formálisan megemlíti mind a három, a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján héamentes ügyletet, vagyis a hitel nyújtását, közvetítését és kezelését, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kétségei lényegében arra vonatkoznak, hogy az értékpapírosítási szerződés esetlegesen az e rendelkezés értelmében vett „hitelnyújtásnak” minősül-e.

22 E körülmények között úgy kell érteni az előterjesztett kérdést, mint amely lényegében arra irányul, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett „hitelnyújtás” fogalma alá tartoznak a kibocsátó által az értékpapírosítási szerződés alapján nyújtott szolgáltatások, amelyek abból állnak, hogy pénzügyi hozzájárulást bocsátanak a kezdeményező rendelkezésére olyan követelésekből származó hozam kibocsátó részére való átruházásáért cserébe, amelyek a kezdeményező vagyoni eszközei között maradnak.

23 Ahhoz, hogy hasznos választ lehessen adni a kérdést előterjesztő bíróságnak, először is meg kell vizsgálni, hogy az ilyen szolgáltatások a héairányelv hatálya alá tartoznak-e.

24 A héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy a héa hatálya alá tartozik a valamely tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a szolgáltatásnyújtás csak akkor minősül az e rendelkezés értelmében vett „ellenérték fejében” teljesítettnek, és ezért csak akkor minősül

adókötelesnek, ha közvetlen kapcsolat áll fenn a nyújtott szolgáltatás és az adóalany által kapott ellenérték között. Az ilyen közvetlen kapcsolat akkor áll fenn, ha a szolgáltatásnyújtó és a szolgáltatást igénybe vevő között létezik olyan jogviszony, amelynek keretében kölcsönös szolgáltatások kerülnek átadásra úgy, hogy a szolgáltatásnyújtó által kapott juttatás képezi a szolgáltatást igénybe vevő számára nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékét (2015. október 22-ii Hedqvist ítélet, C-264/14, EU:C:2015:718, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A jelen ügyben a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az értékpapírosítási szerződés keretében a kibocsátó és a kezdeményező kölcsönösen kötelezettséget vállal arra, hogy az előbbi pénzügyi hozzájárulást bocsát a kezdeményező rendelkezésére, míg az utóbbi az említett szerződésben meghatározott követelésekől származó hozamokat átruházza a kibocsátóra, miközben vagyoni eszközei között maradnak e követelések. A kezdeményező olyan ellenérték fejében nyújtott szolgáltatást vesz igénybe, amely a követelések elérhető értéke és a kibocsátó által folyósított pénzügyi hozzájárulás összege közötti különbségnek felel meg.

27 Következésképpen meg kell állapítani, amint azt a főtanácsnok az indítványának 40. pontjában tette, hogy a kibocsátó által az alapügyben szóban forgóhoz hasonló értékpapírosítási szerződés alapján nyújtott szolgáltatások a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, „ellenérték fejében” teljesített szolgáltatásnyújtásnak minősülnek.

28 Ugyanis a szolgáltatásnyújtás visszerhes jellegének megítélése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az ilyen ellenérték nem valamilyen díj vagy különös költség megfizetésének formáját ölti (2015. október 22-ii Hedqvist ítélet, C-264/14, EU:C:2015:718, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a jelen ügyben a kibocsátó részére fizetett díjazás formája nincs hatással arra, hogy szolgáltatása visszerhes jellegű-e, vagy sem.

29 Egyébiránt, bár a Bíróság valóban úgy ítélte meg, hogy az a gazdasági szereplő, amely saját kockázatára bizonytalan követeléseket vásárol a névértéküknél alacsonyabb áron, nem teljesít „ellenérték fejében” szolgáltatásnyújtást a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadórendszer: egységes adóalapmegállapításról szóló, 1977. május 17-ii 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) értelmében, és nem végez az említett irányelv hatálya alá tartozó gazdasági tevékenységet, amennyiben a szóban forgó követelések névértéke és ára közötti különbözet e követeléseknek az engedményezés időpontjában fennálló tényleges gazdasági értékét tükrözi (2011. október 27-ii GFKL Financial Services, C-93/10, EU:C:2011:700, 26. pont), az alapügyben a kibocsátó nem kétséges követeléseket szerez névérték alatti áron a saját kockázatára. Ráadásul, amint azt az adóhatóság a Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszában kifejti, az értékpapírosítási szerződés sajátosságaira tekintettel a kezdeményező rendelkezésére bocsátott pénzügyi hozzájárulás összegének meghatározása általában eltér az engedményes által a követelések átruházásáért fizetett árétól.

30 Másodszor meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a kibocsátó szolgáltatásai a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „hitelnyújtás” fogalmába tartoznak-e. E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 135. cikkének (1) bekezdésében foglalt adómentességek az uniós jog autonóm fogalmainak minősülnek, amelyek célja annak elkerülése, hogy a héarendszer alkalmazása tagállamonként eltérjen (2020. december 17-ii Franck ítélet, C-801/19, EU:C:2020:1049, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Az ezen adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, mivel

ezek kivételt jelentenek a f?szabályhoz képest, miszerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített minden szolgáltatásnyújtás után héát kell fizetni (2020. december 17?i Franck ítélet, C?801/19, EU:C:2020:1049, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Mindazonáltal e kifejezések értelmezésének összhangban kell állnia a fent említett mentességek által elérni kívánt célokkal, és tiszteletben kell tartania a közösségi héarendszer lényegéb?l következ? adósemlegesség elvének követelményeit. Így a szigorú értelmezés e szabálya nem jelenti azt, hogy az említett rendelkezésben említett adómentességek meghatározására használt kifejezéseket oly módon kell értelmezni, hogy azok ne tudják kifejezni hatásukat (2020. december 17?i Franck ítélet, C?801/19, EU:C:2020:1049, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Ami különösen a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az e rendelkezés értelmében vett „hitelnyújtás” többek között a t?ke díjazás ellenében történ? rendelkezésre bocsátásából áll (2020. december 17?i Franck ítélet, C?801/19, EU:C:2020:1049, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy bár e díjazás f?szabály szerint kamatfizetés ellenében biztosított, az ellenérték egyéb formái nem akadályozhatják meg, hogy valamely ügylet a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „hitelnyújtásnak” min?süljön. A Bíróság ugyanis már megállapította, hogy a hitel nyújtásához hasonló, következésképpen az e rendelkezés értelmében héamentes pénzügyi ügyletnek min?sül az áruk vásárlásának olyan el?zetes finanszírozása, amelynek ellenszolgáltatása az e finanszírozás kedvezményezettje által visszatérített összeg megnövelése (Lásd ebben az értelemben: 2019. május 15?i Vega International Car Transport and Logistic ítélet, C?235/18, EU:C:2019:412, 47. és 48. pont).

35 Egyébiránt az említett rendelkezés értelmében adómentes ügyleteket a nyújtott szolgáltatás jellege, nem pedig a szolgáltatás nyújtója vagy igénybe vev?je alapján határozzák meg, így ezen adómentességek alkalmazása nem függ az e szolgáltatásokat nyújtó szervezet jogállásától. Következésképpen a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szerepl? „hitelnyújtás” kifejezés hatálya nem korlátozható kizárólag a banki és pénzügyi szervezetek által nyújtott kölcsönökre és hitelekre (2020. december 17?i Franck ítélet, C?801/19, EU:C:2020:1049, 34. és 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A jelen ügyben – a kérdést el?terjeszt? bíróság által elvégzend? vizsgálat függvényében – úgy t?nik, hogy a kibocsátó által a kezdeményez? részére a közöttük létrejött szerz?dés alapján nyújtott szolgáltatás egyetlen elemb?l áll, amely lényegében abból áll, hogy a díjazás ellenében t?két bocsát rendelkezésre. Meg kell vizsgálni, hogy átfogóan értékelve az ilyen szolgáltatás a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „hitelnyújtásnak” min?sül?e.

37 E tekintetben, amint az a jelen ítélet 26. pontjában pontosításra került, az értékpapírosítási szerz?dés megkötését?l fogva azt eredményezi, hogy a kibocsátó t?két bocsát a kezdeményez? rendelkezésére olyan díjazás ellenében, amely a kezdeményez?nek fizetett t?keösszeg és azon összegek különbségében áll, amelyeket a kibocsátó az értékpapírosítási szerz?dés időtartama alatt az e szerz?désben meghatározott követelésekb?l származó hozam címén kapott. Mivel a hiteleszközök a kezdeményez? vagyoni eszközei között maradnak, a kibocsátó nem jogosult keresetet indítani ez utóbbival szemben az érintett követelések adósainak nemteljesítése esetén.

38 Az a körülmény, hogy a kibocsátó potenciális veszteségeknek van kitéve, és így viseli a hitelkockázatot, minden hitelnyújtási ügylet szerves részét képezi, függetlenül attól, hogy ez a kockázat abból ered, hogy az adós nem fizeti meg azon követeléseket, amelyek hozamait átruházzák rá, vagy a közvetlen szerződéses partnerének fizetésképtelenségéből.

39 Hasonlóképp, a kibocsátó javára nyújtott garanciák hiánya nem meghatározó a szóban forgó szerződés hitelnyújtási ügyletként való minősítése szempontjából. A hitelkockázat enyhítése érdekében hozott intézkedések ugyanis, amelyek általában ingatlan vagy egyéb biztosíték nyújtását jelentik, a finanszírozás típusától függetlenül változhatnak, és e minősítés szempontjából nem lényegesek, mivel az kizárólag a jelen ítélet 33. pontjában felidézett két elem – nevezetesen a tőke rendelkezésre bocsátása és a díjazás megfizetése – együttes fennállásától függ.

40 Következésképpen az a tény, hogy a kibocsátó semmilyen jogorvoslati lehetőséggel nem rendelkezik a kezdeményezéssel szemben azon követelések adósainak nemteljesítése esetén, amelyek hozamait átruházzák a részére, valamint az a tény, hogy a hiteleszközök a kezdeményezés vagyoniában maradnak, vagy hogy azon tőke eredete, amely a kibocsátó kielégítését szolgálja, szerepel az értékpapírosítási szerződésben, nem sérti az értékpapírosítási ügylet alapvető jellemzőjét, amely az eredeti kölcsönök finanszírozásában áll.

41 A héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „hitelnyújtás” fogalmának ilyen értelmezése, amely nem kérdőjelezi meg a közös héarendszer lényegéből következő adósemlegesség elvét, megfelel az e rendelkezés által követett célnak, amely többek között a fogyasztói hitelek költségei emelkedésének elkerülésére irányul (lásd analógia útján: 2011. március 10-ii Skandinaviska Enskilda Banken ítélet, C-540/09, EU:C:2011:137, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett hitelnyújtás fogalma alá tartoznak a kibocsátó által az értékpapírosítási szerződés alapján nyújtott szolgáltatások, amelyek abból állnak, hogy pénzügyi hozzájárulást bocsátanak a kezdeményező rendelkezésére olyan követelésekből származó hozam kibocsátó részére való átruházásáért cserébe, amelyek a kezdeményező vagyoni eszközei között maradnak.

A költségekről

43 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-ii 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az e rendelkezés értelmében vett hitelnyújtás fogalma alá tartoznak a kibocsátó által az értékpapírosítási szerződés alapján nyújtott szolgáltatások, amelyek abból állnak, hogy pénzügyi hozzájárulást bocsátanak a kezdeményező rendelkezésére olyan követelésekből származó hozam kibocsátó részére való átruházásáért cserébe, amelyek a kezdeményező

vagyoni eszközei között maradnak.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: lengyel.